

Domahidi Klára

Nyári szellő, hová mész?

Gyermekversek

Domahidi Klára

Nyári szellő, hová mész?

Gyermekversek

Tiszalúc, 2023

SZERKESZTETTE, LEKTORÁLTA

Majorváry Szabó Sándor

BORÍTÓTERV

Domahidi Klára

Nyomta és kötötte az RB-Index Kft.
3526 Miskolc, Blaskovics L. u. 5.
www.konyvmuhely.hu

 Könyvműhely.hu
PARTNER A KÖNYVKIADÁSBAN

ISBN 978-615-01-8715-0

© Domahidi Klára, 2023

„A gyermekeknek szóló lant nem kicsinyleni való. Édes hangok, örök emberi dallamok ömölhetnek arról, ha a szív is, a lélek is ott játszik húrjain.

Mosolygó arany mezőkön jár a gyermekköltő. Csupa derű, csupa fény itt minden. Még ami kis bánat van: az is szelíd bárányszerű gyanánt vonul keresztül a kék boltozatos égen.

Nekem gyönyörűség volt itt járni, hallgatni a gyermekek galambkaczagását s dalolni, mesélni a kis ártatlanoknak.” Pósa Lajos

Kedves Olvasó!

Nagy szeretettel ajánlom figyelmébe Domahidi Klára gyermekverses új kötetét, amelyben Pósa Lajos nyomdokain járva élte meg a költő az alkotás, a mesélés csodáját. Ihletet merítve gyermekeiből, rokonságából valamint tanítóként tanítványaiból.

Önmagáról így vall:

„Marosvásárhelyen születtem 1969-ben. Tiszalúcon nőtem föl, s itt élek ma is.

A miskolci Herman Ottó Gimnáziumban érettségiztem, majd Sárospatakon szereztem tanítói diplomát. A Hegyaljai Alkotók Társulásának, a tokaji Váci Mihály Irodalmi Körnek és a Magyar Alkotók Internetes Társulásának a tagja vagyok.

A művészetek iránti vonzalom korán megérintett. A főiskolán rajz szakkollégiumot végeztem. (...)

A rajzolás, festés mellett fotózom, verseket, prózákat írok.

Önálló regényem Parázsló szív címmel 2019-ben jelent meg.

Ez ideig huszonnyolc antológiában jelentek meg írásaim és illusztrációim.”

Ajánlom e verses kötetet gyerekek, szülők, tanítók figyelmébe, mert „édes öröm” a jutalma látni az arcokon a gyermeki derűt, amelyeket a költő alkotásai idéznek elő!

Kelt Kisgyőrben 2023. augusztus 23.

Majorváry Szabó Sándor, költő

Nyári szellő, hová mész?

Parázsló ég alatt
virgonc szellő szalad.
Kitárom karjaim,
átfújja álmaim.

Forró a levegő,
jó hogy jössz, kis szellő.
Kinyitod szívemet,
üdítsd fel kedvemet!

Nyári szellő, hová mész?
Milyen kalandot remélsz?
Gyere, bújj az ölembe!
Elrejtelek örökre.

Cseresznyevirág

Kápráztató virágálom
minden cseresznyefaágon.
Báránfelhők fönn az égen
haladnak a messzeségben.

Olyan üde most a táj,
rám kacsint a napsugár.
Sárga, fehér, zöld és kék,
megnyugtató a vidék.

Kicsiny csiga araszol,
egy rigó nekem dalol.
Szorgos méhek döngicsélnek,
egy rám repül, mégse félek.

Milyen ritka pillanat:
fürge gyík elém szalad.

Föltámadt a szél,
hull a sziromlevél.
Fehér szoknyás tündérek
ellepik a zöld rétet.

A Szeretet lángja
folyton égő lámpa.

Virágpiknik

Annácskával egy napon
elrepült a kalapom.
Kerestük, hogy hol lehet,
átnéztük a kék eget.

Vigasztalt a kisleány,
kezében egy tulipán.
Leültünk a szőnyegre,
s jót nevetett őkelme.

Kiszámoló

Sicc, cica!
Felmásztál az asztalomra.
Megittad a tejecskémet,
pedig adtam volna néked.
Sicc!

Gólyavár

Óriás tölgyfa tetején
gólyák találtak szállást.
Kész a fészek, jó erős,
útban vannak a fiókák.

Leszáll az est,
a gólyapár is
megpihen.
Körülöttük néma csend.

Suttog a tölgyfa,
rezegnek ágán a levelek,
mint kisgyermek kezében
ropogó sósperecek.

Tavaszi vers

Tavas van és virágzik a som.
Virágait mind neked adom.
Neked szól a pacsirta dala,
kicsalogat a nap sugara.

Szellő lobogtatja hajadat,
cirógatja holdfény arcodat.
A természet neked újul,
esőcsepp is meg-megindul.

Hozzád érkeznek a fecskék,
hogy fészküket megkeressék.
Viszonzásul jókedved adod.
Mosolyod, mely mindig rám ragyog.

Tavi bál

Brekeke, brekeke!
Szól már a békazene.
Bál van a tóban,
úsznak a párok szépen, sorban.

Szól a duda, a citera,
járja rá keszeg és potyka.
Fokozódik a hangulat,
a zene magával ragad.

Milyen gyönyörű világ!
Zeng a tavi szerenád.
Ifjú csuka kedvesének
Forró dallal vall szerelmet.

A Hold ezüst sugára
rászítál e világra.
Tavirózsát szed kecsege,
semmi sincs, mi kedve szegje.

Csillagfényes éjszakán
bezárul a vízibál.
Hárfán játszott záródallal
mély álomba ring a halraj.

Mókusok

Kipp - kopp. Kipp - kopp.
Koppan egy fenyőtoboz.
Kipp - kopp. Kipp - kopp.
Játszadoznak mókusok.
Egyik fatörzsön szalad,
másik utána halad.
Csendesen figyelem,
nincs bennük félelem.
Önfeledten kergetőznek,
jókedvükkel „megfertőznek”.

Pont most

Pont most pottyant le
a fáról egy alma.
Jól fejbe vágott,
ott álltam alatta.

Épp arra gondoltam,
milyen szép az élet,
mikor hirtelen
előttem sötét lett.

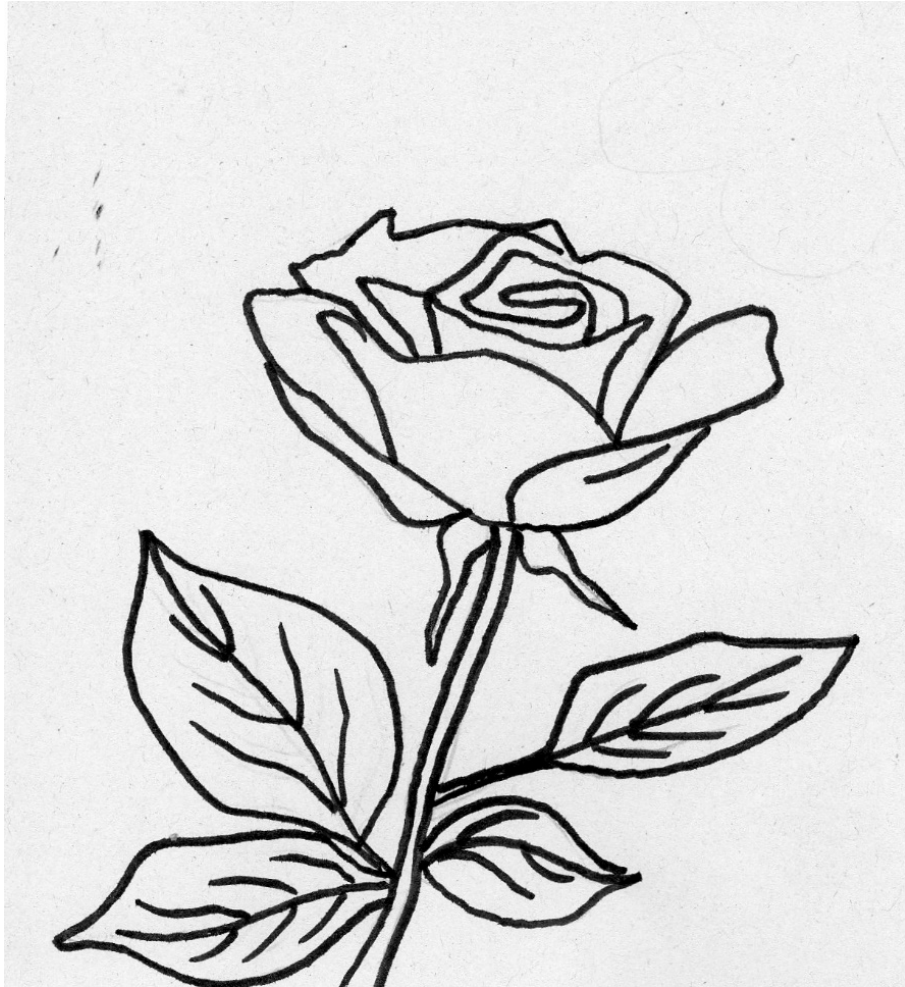
Harangvirág

Alkonyodik.
A kék harangvirág
színe lilába hajlik.
Szára szinte fekete.
Annyira mély a zöld,
hogy nem is látom.
Hogy fér el ennyi szín
egy kis harangvirágon?
A szirmai közül
kap magasba,
szinte repül,
mint éhes sirály
a tó felett:
egy parányi szeretet.

Sárból virág

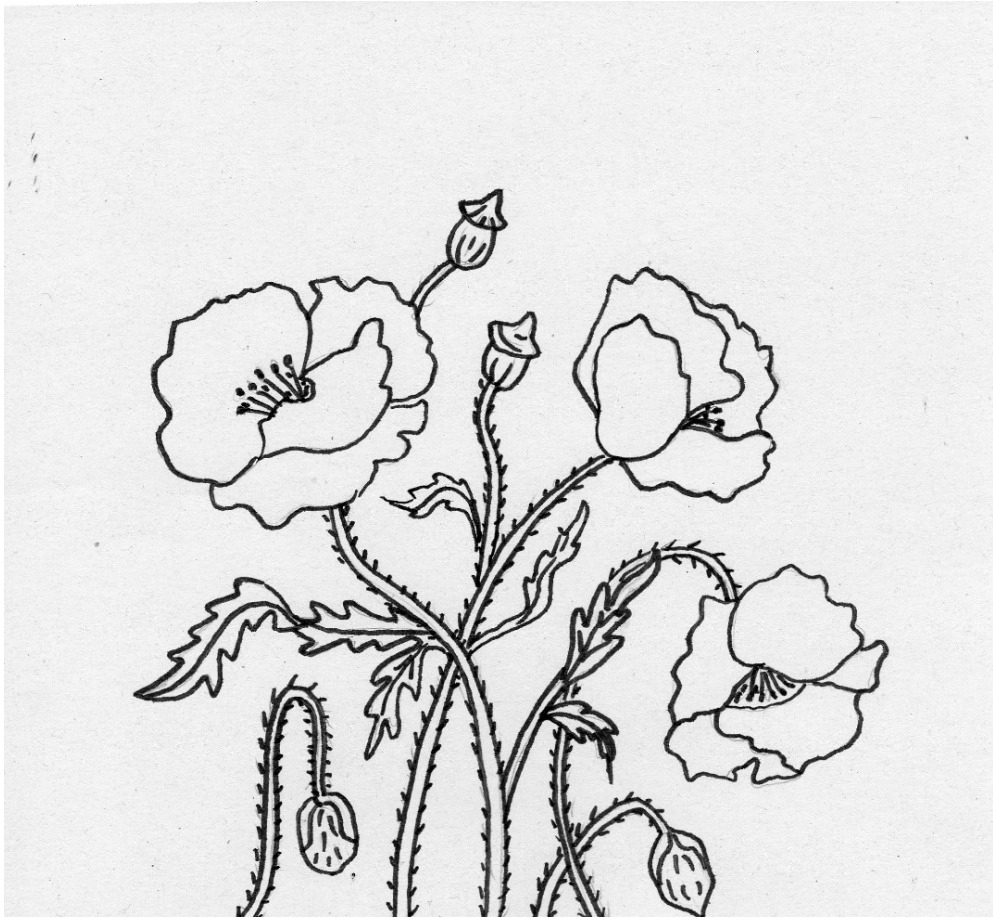
Megláttam egy kis virágot,
ki a sárból alig látszott.
Mégis széppé tette a helyet,
ahol megszületett.

Óvatosan kikerültem,
engedtem, hogy rám nevessen.
Virítson, s legyen élmény:
Elhozta a lelki békém.

A rózsza üzenete

Rózsza, rózsza, szép virág,
benned ott a nagyvilág.
Bársony szirmod szél játéka,
szerelmesek suttogása.
Tövissel ne szúrj meg!
Fénylő napban fürödj meg!
Illatoddal bódíts el,
könnyeimet szárítsd fel!
Kertemben illatozz,
lepkékkel játszadozz!
Téged nézni öröm,
benned gyönyörködöm.

Pipacsok

Búzatáblában
pipacsmező.
Messziről virít,
lengedező.
Vöröslő, vérző,
leng – libegő,
nyarat elhozó
csodavirág,
meg-megöleli
nap sugarát.

Tócsadal

Toccsan a víz,
kész öröm.
Magamat
sárral fröcskölöm.

Kérdések

Megtilthatod-e a szélnek,
hogyan táncot járjon?
A villámnak,
hogyan cikázzon?

Hogy kedve szerint
essen az eső?
Hogy holnap is
legyen jó idő?

Tehetsz-e ellene,
hogyan az érett gyümölcs lehulljon?
Hogy a rét
tavasszal kiviruljon?

Kérheted-e a hóvirágot,
hogyan virágozzék?
Hogy vihar után
ragyogjon a kék ég?

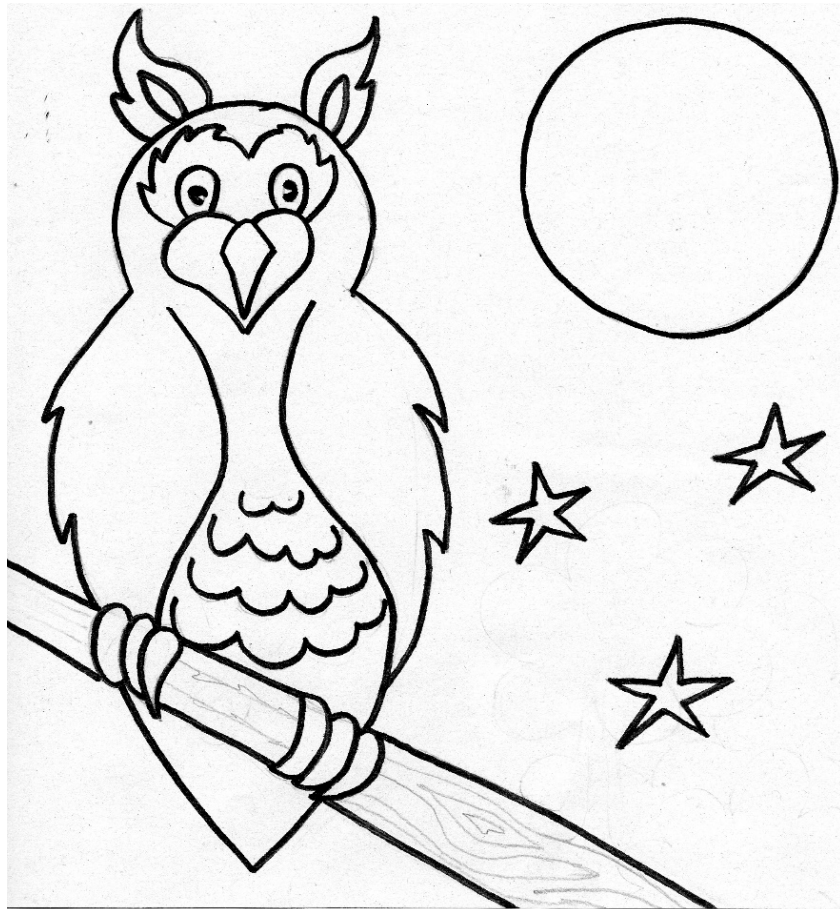
Megértetted-e, hogy
honnan ered az élet?
Vagy benned is
élnek még kérdések?

A természetben élünk,
mégis csupa talány.
Részesei vagyunk,
mégsem ismerjük igazán.

Vannak még nagy titkok,
mire nem érkezik válasz...
Nyisd ki a Bibliád,
benne lelhetsz támaszt.

Zenebona

Szólj síp, szólj!
Jó hangosan szólj!
Ha nem bírod hallgatni,
ne jöjj velem táncolni.
De ha tetszik a nóta,
menjünk együtt a boltba.
Veszünk ott egy kisdobot,
gitárt s triangulumot.
Egész este zenélünk,
s utána még mesélünk.

A bagoly

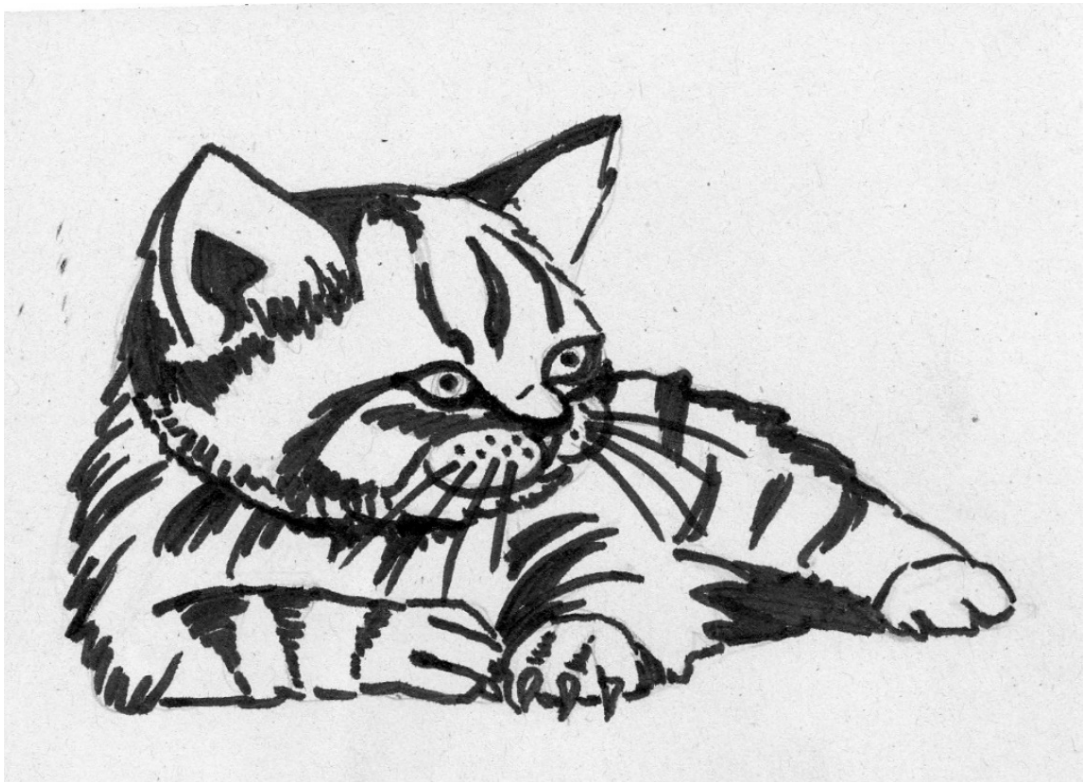
Ha elalszom, ő felébred.
Teszi minden éjszaka.
Huhogása messze hallik,
ő az éj nagy bajnoka.

Odvas ágon ül csendesen,
szeme folyton körbe jár,
ha meglát egy kisegeret,
annak esélye sincs már.

Áldozatát megragadja,
hosszú karma éles fegyver.
Étvágyát lecsillapítja,
minden kis rágcsálót kedvel.

Titok-kapu

Földlabda, földgolyó,
mindenség, mosolygó.
Mély az űr, szétterül,
titok-kapu szenderül.
Csillag-bokor, mécsvilág,
benne vagyok kis virág.

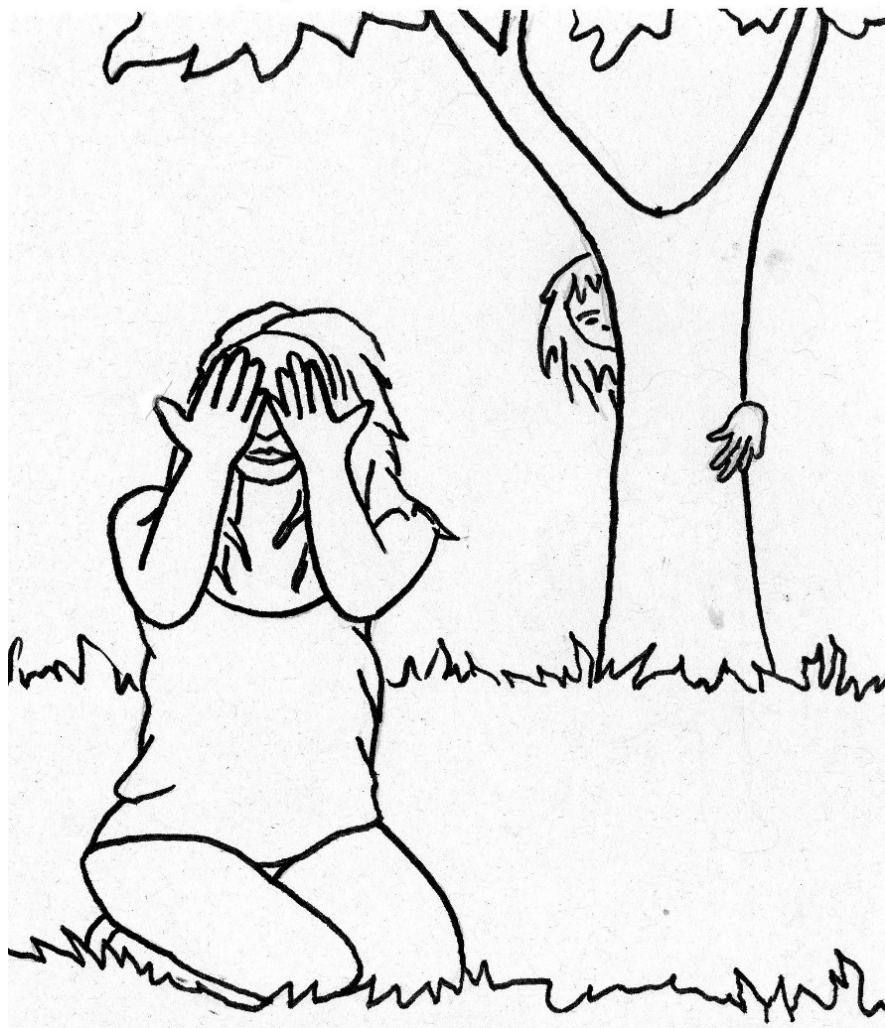
Cirmi

Van egy cicánk: Cirmi,
jól tud dorombolni.
Minden este vadászik,
harcosan egerészik.
Jaj a cini kisegér,
Cirmi vele hazatér.
Ajtónk elé leteszi,
s büszkén elnézegeti.
Nekünk hozta örömmel,
de ha nem kell, se dobd el.

Incifinci

Incifinci kisegér,
a zsebembe belefér.
Ott szalad a garázsba,
a zsákomat kirágja.

Van itt finom eleség,
egérkének nyereség.
Egész télen vendégem,
láttam őt a zsemlében.
Ez az egér olyan fitt,
garázsomba diót vitt.
Jó melegen öltözzél,
szép lenne, ha költöznél!

Bújócska

Jó játék a bújócska,
másszunk be a fazékba!
Hogyha meglát majd anya,
ki is törik a nyaka.

Jól elrejt a fa lombja,
csak ne ess a karomba!
Szekrény mögött sok a hely,
nehogy visszafeleselj!

Bújjunk el a ház mögé,
vagy a csillagok fölé.
Nem keres ott senki,
a kezed se dugd ki!

Van a háznak kéménye,
másszunk le a mélyére!
Nem férek a bőröndbe,
fussunk ki a mezőre.

Körtánc

Fejét lehajtja,
a fényről álmodik
a napraforgó.

Holdsugár karja
megcirógatja,
óvja, vigyázza,
álmot adó.

Hajnaltájt kakasszó
ébreszti újra,
s egy kicsiny sugár.

Kezdődik tánca,
nevet a Napra,
kedves mosollyal
követi újra,
kihúzza magát
s körtáncot jár.

Ovi-muri

Falunk szélén sürgés-forgás, zsibongás.
Óvodába megy a sok kis mitugrász.
Major Anna, ki leghamarabb odaér,
elsőségét nem adná el semmiért.
Ábel Évát is vetkőzteti már anya,
ki szipog még egy keveset,
mert útközben elvesztette a
lehullott őszi levelet.
Itt is van már Balogh Márta,
ecsetjét a vízbe mártja.
Mázol színes foltokat,
még a ruhájára is tapad.
Hopp, belépett Soós Zsolt,
nagyija új sálat horgolt.
Mutatja is mindenkinek,
most épp Nagy Róza csodálja meg.
Tárt karokkal várja őket
Bazsa Rózsa néni,
kedves tanítványait
mosolyogva nézi.
Megjött már a kiscsoportos Augusztá,
kinek a nagy sietségben
elszakadt a nadrágja.
Lerúgja cipőjét Nemere Imre,
csak ne menne minden reggel
az idegeimre.
Kora Hajnal elég későn érkezett.
Belőle még légtornásznő is lehet.

A legügyesebb focista Szerb Pongrác.
Kár, hogy olyan fagyosszent ő,
mint barátja Kiss Szervác.
Most érkezett egy telefon,
hogy beteg lett Zöld Alma.
Pedig nagyon várta őt már
barátnője: Koós Blanka.
Itt van már a víg sereg,
Békés Csaba integet.
Az első foglalkozás torna.
Legügyesebben Ultra Ibolya
mászik fel a bordásfalra.
Nagyot ugrik Mohos Lenke,
csak egy kicsit ügyetlenke.
El is esik egyszer,
segít felállnia Láncz Eszter.
Te kis Borzas Ede,
fejed ma is bevered-e?
Tudja mindenki, hogy
nem nagy öröm,
mikor a fejem a falba ütöm.
Az egész csapat szaladgál,
elől lohol Szabó Gál.
Torna után jól esik az uzsonna.
– Nagyon finom! – ujjong Farkas Piroska.
Hámor Frigyes repetáért áll sorba,
övé a kis szíves bögre, mely csorba.
Evés után sétálni megy a csoport,
az aszfalton együtt verik fel a port.
Kasza Blanka Nagy Ivóval áll párba,

kinek hamar megfájdul a két lába.
Így telik el egy délelőtt:
egy kis játék, móka, kacagás.
S ebéd után jól esik a szunnyadás.

Egy kis levél

Itt a tavasz eleje,
rügysző faágnak
hatalmas az ereje.
Duzzad a bimbó,
majd szétfeszül,
egyszer csak kipattan
nesztelenül.
Rongyos levélke
nyújtózkodik,
élénkzöld színnel
álmélkodik.
Látja a napot, csillagokat,
átél éjt és nappalokat.
Eső veri, szél tördeli,
ám a sárba mégsem löki.
Eljön az ősz,
öregszik már,
egyszer csak az ágról elszáll.
Így lesz avar,
erjed is már,
alatta egy kis csiga hál

Álomba ringató

Két puha kis kéz
megsimogat,
megismerem
a kisfiamat.

Egy kócos kis fej
az ölembé' pihen.

Várja az álom
szép szelíden.

Néha kinyílik
a két kicsi szem,
rám mosolyog
kisgyermekem.

Lehanyatlik szorgos
két kis keze,
reggelig nem lesz
már baj vele.

Elhal a hangom,
nem dúdолок,
mély álmodban
már nem zavarok.

Tudom, az Úr
vigyáz terád,
s számodra nyílik
fényvilág.

Tavaszi hajnal

Tavaszi hajnal,
gyöngé fagy van.
Tulipán szirma becsukva,
várja a napfényt vacogva.

Tavaszi hajnal,
suttogók halkán...
Csöndes még az utca,
mély álmát alussza.

Tavaszi hajnal,
úszó halraj.
Ébredő vízi világ-
lefagyott barackvirág.

Tavaszi hajnal,
vonzó a paplan.
Fúj a szél is,
visszaalszom én is...

Tavaszköszöntő

Megérkezett, itt a tavasz,
csalogatóan süt a nap.
Fönn az égen vidám felleg,
cinkék, rigók énekelnek.
Lekerült a nagykabát,
árokparton ibolyák.
Aranyvessző, aranyág,
csupa sárga ragyogás.
Gyöngé fű és rügyes ág,
milyen gyönyörű világ!
Üzen értem a zsenge rét,
szél fújja hozzám énekét.
Indulok máris égő lázban,
új élet pezsdül, lelkem táncban.

Sekély kis tó

Falunk szélén
kicsi tó:
madáretető,
madáritató.

Körbe nádas
szegélyezi,
alig van,
ki észreveszi.

Hogyha tehetném,
gyakran ott lennék.

Visszafogom
járásom neszét,
hogy a sok madár
ne rebbenjen szét.

Vízityúkpár
fiókáit vezeti,
tőkés réce
kicsinyeit eteti.

Tótágast áll
a sekély vízben,
ebihalat fog
kemény csőrében.

Estefelé,
mikor lenyugszik
a nap,
elbújnak
a meleg sugarak.

Előjön
a szúnyogok hada.
gyorsan igyekszem
onnan haza.

Printempa danco
(Tavaszi Tánc)
(Eszperantóra fordította Pásztorné Adrienne)

Jam forpasis longa vintro
malaperis neĝ', glaci'!
Tra ŝvelanta burĝonaro
nun alridas sunradi'.

Kun kalikaj rosaj gutoj
jungalantoj jam gestas!
Pro gajegaj birdokantoj
la printempo ĉeestas.

Dum zumanta vento milda
plensekiĝas kav', vojo,
la violo herbareja
jam estiĝas trovaĵo.

Jen admiras vestojn novajn
kornusfloroj kaj branĉoj
kun petaloj ekflirtantaj
jam, dancadas floretoj.

(Trad: Adri Pásztor, la 24-an de majo 2019-a)

Tavaszi tánc

Hosszú, zord tél, tovatúntél,
vidd magaddal hideged!
Kipattanó rügyek között
a napsugár ránk nevet.

Hóvirágnak harmatcseppel
teli kelyhe integet,
megérkezett madárdallal
a jókedvű kikelet.

Zsong az erdő, enyhe szellő
felszárít árkot, utat,
víg gyerekhad zsenge fű közt
ibolya után kutat.

Új ruháját megcsodálja
sombokor és barkaág,
libben szoknya, lobog fodra,
táncol a sok kis virág.

Alkotás

Húzz egy vonalat körbe,
lehet bármilyen görbe.
Fess rá csodás színeket,
kitárul a képzelet.

Dolgozik varázsló kezed,
így születik a műremek.
Ez itt erdő, ez itt a tó,
egész szívet dobogtató.

Hajbókoló kis virág,
táncot lejtő vadvilág.
Füvet legelő bárány,
elkerüli az ármány.

Távolban egy kis házikó,
s szamár, kisfiút szállító.
Szinte hallom a nevetést,
látom nőni az új vetést.

Lehetsz kényelmes vagy fürge,
lyukba szaladhat az ürge.
Ha irányítod az ujjaid,
életre kelnek rajzaid.

Zivatar

Nézek ki az ablakon:
sötét fellegek gyülekeznek.
Lelkem húrján drámát zengnek.

Tombol a vihar, zúg a szél,
hajladoznak a nagy faágak.
Odafönt kik citeráznak?

Egyszer csak kisüt a nap,
újra ragyog a kékség.
Elcsitult alattunk a mélység.

Szikrázó szivárvány tűnik elő,
élénk színei ragyognak.
Szívem mélyén lángok gyúlnak.

Viharos a szél

Viharos a szél,
kéményen zenél.
Levelet sodor,
kavarog a por.

A fák hajladoznak,
kis verebek mind vacognak.
Hangyák, tücskök jól elbújnak,
napsugárról álmodoznak.

Ki nem mennék most az útra,
jó meleg van benn a sutba.
Kiskutyám is beengedem,
karjaim közt melegedjen.

Szappanbuborék

Nádszál, pohár, víz és szappan.
Kisfiam elibém toppan.
Kézbe veszi e remeket,
s buborékokat ereget.

Egy óriás gömb készülődik,
szivárvány színekben pompázik.
Fiam ujjongva kacag.
– Láttad anya, milyen nagy?

Ujjongás és visongás.
De gyönyörű, de csodás!
Ez elpukkadt. Hová lett?
Rövid volt az életed.

Most újabbak készülődnek,
szállnak egyre föl az égnek.
Egyik fürgén elszalad,
újabb buborékcsapat.

Ez a Hold itt, ez a Nap,
ez a Vénusz, ez a Mars.
Ez olyan, mint egy üveggolyó,
ez meg a Szaturnusz bolygó.

Akár ezer kicsi labda,
szállnak egyre a magasba.
Felkapja őket a szél,
egy a facsúcsig elér.

Telihold

A telihold gyönyörű,
selyemfényű, gömbölyű.
Ablakomon bekukucskál,
minden este hozzám talál.

Bánatomban megvigasztal,
átölel, ha túl nagy baj van.
Fénye szétterül a réten,
amikor lehajol értem.

Nagyon öreg jó barát,
éjjelente rám vigyáz.
Sosem hagyna cserben,
ringat engem csendben.

Ez az öreg jámbor
világjáró vándor.
Feltűnik ő Afrikában,
fel a Csendes-óceánban,
a Salamon-szigeteken,
Antillákon, s Budapesten.
Láthatod őt Ázsiában,
Oroszföldön, Svédországban.

Sosem alszik, nem pihen,
sétál körbe fényesen.

Kánikula

Tűz a nap sugara,
fülledt az éjszaka.

Ez a kánikula:
forró, veszett kutya.

Langyos a tó vize,
sok ember jár ide.
Hús vize csalogat,
enyhülést csak ez ad.

Parázsló égi kard
megperzsel fűt, avart.
Kipirult emberek
árnyéket keresnek.

Várjuk mind az esőt,
hűtse a levegőt.
Szomjazik kert, mező,
búsul a szántóvető.

Kókatag levelek,
kiszáradt gyökerek
vízért kiáltanak.
Választ senki nem ad...

Barátom a Hold

Ha a Holdnak keze volna,
biztos szépen muzsikálna.

Ha pedig lába is lenne,
arra cipőt is vehetne.

Két kezével integetne,
s visszaintenék nevetve.

Lehajolna értem,
s elringatna szépen.

A természet neszei

Nyári reggel csend dala száll,
s engem kinn a réten talál.

A természet neszezése
lelkemnek kedvenc zenéje.

Lágy szellő fülembe susog,
rozsdafarkú nekem csipog.
Kis csiga békén vánszorog,
sziromlevél rám mosolyog.

Fenyőillat erdőszélen
száll felém a langyos szélben.
Harmat csillan rózsaszirmán,
aztán elszáll napfény szárnyán.

Messzeségben magam vagyok,
kaput nyitnak csend – angyalok.
Nem kísért emberek szava...
Betölt őszi harmónia.

De szeretnék...

De szeretnék szélben szállni,
madarakkal együtt járni!
Vadrécékkel messze úszni,
nádas között megpihenni.

De szeretnék fenyő lenni,
erdő szélén illatozni!
Harmatcseppben megfürödni,
holdsugárba törölközni.

De szeretnék felhő lenni,
zsenge fűnek esőt hozni.
Téged fentről is szeretni,
forróságban árnyat adni.

De szeretnék napfény lenni,
selymes hajad simogatni!
Sugarammal cirógatni,
melegemmel átölelni.

Lépeget az ősz

Lassan lépeget az ősz,
utat tör az őszi ritmus,
dallammá dobban szívemben
e konok, visszatérő ritmus.

Egy-egy nap még tüntet a nyár,
még titkolja erejét a szél,
s a fák színének karneválján
egyre fáradtabban táncol a fény.

Sűrű köd

Sűrű köd telepszik a tájra,
lelkem a napsugarat várja.
Borús az ég, jaj kedvem szegi,
páracseppekkel a légtér teli.

Elbújnak a szürke gerlék,
nem szárnyalnak már a lepkék.
Az utca csendes, üres és néma,
távoli ugatás hallatszik néha.

Kopaszodó fák, hulló levelek,
megszürkült a táj, bús és kesereg.
Távol mennydörgés, villám suhan el,
s felhők mögül az elmúlás figyel.

Ősi ritmus

Leszökkent a fáról egy megsárgult levél,
újjászületést és új élményeket remélt.
Felkapta a szél és sodorta tovább,
nem tudta, nincs nála ostobább.
Eljön majd a tél, a nagy idegen,
kinek ölében reszket reménytelen.
Fagyott járdaszélen dideregve várja,
hogyan az anyai szív az ölébe zárja.
Jön majd új tavasz és forró napsütés,
de számára ez a megsemmisülés.
Aztán újra zöld lesz a fának a lombja,
s virágszirmok hullnak a frissen ázott porba.
Újra sárgulni kezd minden falevél,
ki újjászületést és új élményeket remél.

Hócsata

Lehullott az első hó.
Kiabáljunk: halihó!
Örülnek a gyerekek,
a torkuk is bereked.

Süvít a sok hógolyó,
hócsatázni jaj de jó!
Fázik már a tenyerem,
össze is dörzsölgetem.

Hívogat a meleg szoba,
kifulladásra érünk haza.
Isszuk a friss meleg tejet,
s körbeölel a szeretet.

Itt a tél

Itt a tél, mit nagyon vártam,
már kétszer is hócsatáztam.
Térdemig ér kint a hó,
szánkózni is jaj de jó.
Mikor nagyon fázom már,
meleg szobám hazavár.

Tegnap hóembert építettem,
jól megfáztam a hidegben.
A zimankós szélben
átfagyott a testem.
Biztos, hogy egy pár napig
nem mehetek játszani.

Mára pedig lázas lettem,
orvoshoz is elkerültem.
Felírt sok-sok pirulát,
s hozzá jó meleg teát.
Nem mehetek óvodába,
itthon fekszem puha ágyba'.

Szállingózik kint a hó,
vélük szállni volna jó.
Ehelyett itt köhécselek,
s a mesékben elrévedek.
Már gyógyulófélben
eszem a sok mézem.

Nem is rossz most itthon lenni,
anyával jót beszélgetni.
Tréfálgozunk eleget,
bár a torkom berekedt.
Milyen ritka pillanat:
Minden szem reám tapad.

Lesik minden kívánságom,
olyan jó ez, mint egy álom.
Egykettőre meggyógyulok,
s majd újra kint szánkózhatok.
Hógolyózom aztán újra,
s megyek felfedezőútra.

Télutó

Elmúlt a tél,
pihenni tér.
De még a szél
hidegen kél.

Eső cseppen,
már megered,
madár rebben
a tó felett.

Tavaszi eső
füvet nevelő.
Reményt hozó,
rügyfakasztó.

Víg napsugár
kikandikál,
lassacskán már
idetalál.

Télapó-mese

Csíp a hideg, de nem bánom,
rajtam van a nagykabátom.
Tél van, minden csupa hó,
holnap indul Télapó.

A szarvasok még pihennek,
holnap hosszú útra kelnek.
A nagy puttony telerakva
készen áll az indulásra.

Télapó még gondolkodik:
ki ne felejtse valakit.
Átnézi a csomagokat,
hogyha jó vagy, te is kaphatsz.

Új lakás

A boltban felírat:
„Bundák, kabátok
kedvező áron!
Ne szalassza el!”
Arra száll egy moly,
s új lakásra lel.

Homokvár

Tisza partján gyerekek,
örömmel építenek.
Jól gyurmázható homok,
benne apró lábnyomok.

Nő az árok, nő a vár.
Lelkük mindent körbezár.
Összefognak, formáztatnak,
önfeledten játszadoznak.

Egy bástya, egy alagút.
Ez meg itt a gyalogút.
Zászló is kéne neki:
egy falevél megteszi.

Folt-kaland

Volt egyszer egy folt,
kék tintából volt.
Egyszer csak a folt
lábra kelt,
s már ott se volt.
Elindult világgá, el, tova,
hívta a kaland szava.
Megirigyelte a sárga,
utána eredt a sárba.

Megörültek egymásnak,
kézen fogva futottak.
Játszottak és kergetőztek,
míg egy kút szélére értek.
Ittak, majd tovább futottak,
apró lábaik dobogtak.
Vidám volt a kirándulás,
követték a vágy sóhaját.
De besötétedett az ég,
zuhogott az eső, kopogott a jég.
Odavolt jókedv, izgalom,
vacogva ültek egy kispadon.
Nem volt már sárga, se kék,
összemosta őket a jég.
Átfázva, elázva, prüszkölve,
zölden mentek haza estére.

Kristóf

Te kis borzas Kristófká,
felmásztál a facsúcsra.
Télen mikor hull a hó:
te vagy a hótaposó.
Nyáron ha forró a táj,
túl mély vízbe ne ugrálj!
Hajnaltájt ha kakas szól,
az ágyadból kimászol.
„Kukurikú! Itt a reggel!
Anyá, apa! Keljete fel!

Vessünk cigánykereket!
Aludtunk már eleget!”
Akármilyen rosszcsont vagy,
te vagy a legboldogabb.
Szüleidnek szeme fénye,
testvérednek kis védenice,
nagyszüleid öröme.
Fejed ezen töröd-e?
Inkább éled világod.
Ez a te biztonságod...

Kicsi fakerekű kocsi

Kicsi fakerekű kocsi,
tologatja Orbán Laci.
Nekifut a lépcsőnek,
orra vére elered.
Sírva fakad kicsi Laci,
felborult a kicsi kocsi.
Kiszalad az édesanyja,
rögtön meg is vigasztalja.
Kap mogyorót, cukorkát,
s folytatja a játékát.

Mesevilág

Rút boszorka nagy vasorra,
gyerekek riogatója.
Tüzet okádó sárkány
repül behemót szárnyán.
Farkas, nyúl, medve és róka
verekszenek egy bokorba'.
A legkisebb királyfi
szerencsével fog járni.
Varázslatos képzelet:
mesét hallgat két gyerek.
Bezárul a két szemük,
s álmukban tovább szövik.

Szeleburdi család

Hej, kapufa, kapufa,
bergengóci gerenda.
Hogyha volna csigaszán,
bizony azon utaznánk.
Elöl ülne apa, anya,
mögöttük meg a két fia.
Ha kutyaszekerünk lenne,
reggel óvodába vinne.
Irigyelne minden gyerek,
szorítanánk nekik helyet.
Az óránkból kakukk szólna,
apa neki hernyót szórna.

Papagájunk rikácsolna,
zenélne a madárbálba'.
Nesze neked, huss,
Bálint el ne fuss!

Csodafa

Házunk előtt van egy fa,
terem rajta vadalma.
Másik ágán cseresznye,
harmadikon meg körte.
Júniusnak legelején
felmászok a bal ágra,
leszedem a cseresznyét
és fütyülök a világra.
Júliusnak vége felé
vadalmát szüretelek.
– De ez elég savanyú! –
S bámulom az eget.
Szeptemberben, októberben
érik rajta a körte.
No de mi ez?
Ebben az évben nincsen a fán egy se.
Nahát én ezt kinyomozom,
gondoltam el magamba'.
Leugrok a csodafáról,
s hát egy fonott kosárkából
öcsém, Kristóf majszolja.

Andris

Andris vagyok,
vidám lurkó.
Meg nem állok, úgy ugrálok.
Játszani is imádok,
most fütyülni tanulok.
Szeretek még számolni
és óvodába járni.
Ott vannak a barátok,
velük sokat mókázok.
A testvérem jó haver,
néha engem jól elver.
Anyukám és apa
olykor a fejét fogja:
Mit csinált már megint
ez a rosszcsont fizimiska?
De tudom, hogy szeretnek,
ebben biztos vagyok.
Ha erre gondolok,
mindkét szemem ragyog.
Vannak nagy-nagy terveim,
de ez még mind titok,
egyszer majd ezekről is
tán még beszámolok.
Addig is megpróbállok
szépen viselkedni.
De ha nem megy, én nem bánom,
csak nézze el a családom.

Kala-pál

Élt egy ifjú:
Kala Pál,
Fején mindig
kalap áll.
S egész estig
kalapál.

Gyermekálom

Kisfiam egy éjszakán
lidérceset álmodott.
Kilencfejű óriás
minden élőt bekapott.

Tulipánt és szarkalábat,
cicát, kutyát, egeret.
Csizmás kandúrt, Hófehérkét,
s mindenféle egyebet.

Kisfiam már zokogott:
„Szaladj Bundás, bújj csak el!
Az erdei barlang mélyén
Kövek között rejtőzz el!”

Odamentem vigasztalni:
„Mi a baj hát, kicsikém?”
Ő fölébredt s körülnézett.
„Féltem anya, tudod mért?”

„De hiszen ez csak egy álom.
Félni tőle nem szabad.
Gyere, bújj csak az ölembe,
az óriás elszalad.”

Reggelre már elfeledte,
mi történt az éjszaka.
Vígan megreggelizett
és elvittem az oviba.

Erdei tesz-vesz manók

Olyan kicsi e házikó,
mint egy aprócska ládikó.
Jól elrejtí gombakalap,
megtalálni nehéz falat.
Lakja három kis manó.

Az erdő művésze Vince,
mintákat fest a lepkékre.
Madarak tollát színezi,
virágok szirmát hímezi,
keze nyomát őrzi rét.

Bence ébreszti a Napot,
előhív sok-sok csillagot.
Néha üstököst is kerget,
útjára indít vad szelet,
felhőkből könnyet fakaszt.

Ignác erdei könyvelő.
Felírja, mennyi az eső.
Számlálja reggel harmatát,
csobogó patak halraját,
s mennyit nőtt a lucfenyő.

Mikor csend borul a tájra,
rázuhannak szalmaágyra.
Vince színes felhőket fest,
Bence, Ignác levelet szed.
Álmodnak a kis manók.

Köszönet
édesanyámnak

Te vagy, aki biztatsz engem,
azért szeretsz, mert vagyok.
Felemelsz, ha mélybe estem,
a tűz benned ott ragyog.

Bárhol meghallod, ha sírok,
letörölöd a könnyeim.
Ha emésztenek a kínok,
átveszed a terheim.

Velem örülsz jókedvemben,
mosoly virágzik kertedben.
Tőled jó szándék fakad.

Bár utam már külön járom,
te vagy a legjobb barátom.
Szeretet minden szavad.

Tartalomjegyzék

3	Előszó
5	Nyári szellő, hová mész?
6	Cseresznyevirág
7	Virágpiknik
7	Kiszámoló
9	Gólyavár
11	Tavaszi vers
13	Tavi bál
15	Mókusok
15	Pont most
17	Harangvirág
17	Sárból virág
19	A rózsza üzenete
21	Pipacsok
21	Tócsadal
22	Kérdések
23	Zenebona
25	A bagoly
25	Titok-kapu
27	Cirmi
27	Incifinci
29	Bújócska
31	Körtánc
33	Ovi-muri
35	Egy kis levél
37	Álomba ringató
39	Tavaszi hajnal
40	Tavaszköszöntő
40	Sekély kis tó

42	Printempa danco (Tavaszi Tánc)
43	Tavaszi tánc
45	Alkotás
47	Zivatar
48	Viharos a szél
49	Szappanbuborék
51	Telihold
53	Kánikula
54	Barátom a Hold
54	A természet neszei
55	De szeretnék...
56	Lépeget az ősz
56	Sűrű köd
57	Ősi ritmus
59	Hócsata
59	Itt a tél
61	Télutó
63	Télapó-mese
63	Új lakás
65	Homokvár
65	Folt-kaland
66	Kristóf
67	Kicsi fakerekű kocsi
68	Mesevilág
68	Szeleburdi család
69	Csodafa
71	Andris
72	Kala-pál
72	Gyermekálom
73	Erdei tesz-vesz manók
75	Köszönet - édesanyámnak

Marosvásárhelyen születtem 1969-ben. Tiszalúcon nőttem föl, itt élek ma is. A miskolci Herman Ottó Gimnáziumban érettségiztem, majd Sárospatakon szereztem tanítói diplomát. A Hegyaljai Alkotók Társulásának, a tokaji Váci Mihály Irodalmi Körnek és a Magyar Alkotók Internetes Társulásának a tagja vagyok. A művészetek iránti vonzalom korán megérintett.

A főiskolán rajz szakkollégiumot végeztem. Nyaranta alkotótáborokban vettem és veszek részt. 1992-ben sikerült a svédországi Öland-szigeten részt vennem az ottani népfőiskola munkájában.

A rajzolás, festés mellett fotózom, verseket, prózákat írok.

Önálló regényem Parázsló szív címmel 2019-ben jelent meg.

Ez ideig huszonnyolc antológiában jelentek meg írásaim és illusztrációim.